

Arrest

nr. 175 897 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 23 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 maart 2016 wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

(...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16/03/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

x voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

x een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft geen gekend adres. Er is dus een risico op onderduiken, voor vrijwillig vertrek kan daarom geen enkele termijn worden toegestaan.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 13/11/2013, 28/04/2014 en op 13/11/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene vroeg tweemaal asiel aan. Betrokkene verklaart in het administratief verslag bij zijn aanhouding op 16/03/2016 dat hij gevlucht zou zijn uit Nigeria 'omdat hij holebi's steunde'. Door het CGVS en de RVV werd echter na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Hoewel er dus geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar. "

1.2. Op 13 april 2016 werd de verzoekende partij gerepatrieerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in combinatie met de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"-Artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het geval een eerdere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, een inreisverbod wordt opgelegd van maximum drie jaar. Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Dit betekent dat de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het ook minder dan drie jaar kan bedragen, zoals bv 1 maand.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

Verzoeker is echter van oordeel dat uit de motivering van het inreisverbod niet kan worden afgeleid dat er met zijn persoonlijke situatie rekening werd gehouden noch waarom hij precies een inreisverbod van

twee jaar opgelegd kreeg. In casu wordt niet voldoende gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod:

- Men verwijst naar niet uitgevoerde bevelen om het grondgebied te verlaten en dit via een standaard motivering.
- Beslissingen in de asielpcedure en de oplegging van een inreisverbod hebben eigen juridische en feitelijke gronden, en zij hebben ook duidelijk een eigen en onderscheiden finaliteit. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat, louter omdat in het verleden twee asielaanvragen werden geweigerd, men niet meer zou gehouden zijn om de specifieke omstandigheden van het geval in aanmerking te nemen teneinde te bepalen wat de geldingsduur zal zijn van het op te leggen inreisverbod.

De gemachtigde heeft op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor een termijn van twee jaar zonder een ernstig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker. Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn. Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 EVRM meer dan reëel is.

Verzoeker verwijst naar een brief aan de oud Eerste Minister Di Rupo die werd gepubliceerd op het internet: <http://abvvtgthumanrightsconference.skynetblogs.be/archive/2014/04/06/rudy-deleeuw-supports-african-lgbt-8154517.html>:

“On Thursday, April 3, 2013 Tagbo Wasiu Oluwafemi of WISH2.0 presented an open letter to Prime Minister Elio Di Rupo during a manifestation in Brussel at the European-African summit. 60 activists from Nigeria, Uganda, Burundi, Senegal, Cameroon, Rwanda, Gambia, Sierra -Leone protested against homophobic laws in countries like Nigeria and Ouganda.

The letter is signed by important LGBT activists as Jide Macauley (House of Rainbow Int.), Bisi Alimi (BA consulting), Rashidi Williams (Queer Alliance Nigeria) and representatives of the Belgian LGBT movement. Also two trade union leaders (ABVV-FGTB chairman Rudy De Leeuw, ACLVB-CGSLB chairman Jan Vercamst) signed the letter. ...

This letter is signed and supported by:

Tagbo Wasiu Oluwafemi - Nnamani Ikechukwu - Efe Brown - Koffi Zotoglo (onderlijning door verzoeker aangebracht) Jide Macauley (House of Rainbow Int.), Bisi Alimi (BA consulting), Rashidi Williams (Queer Alliance Nigeria) – Joseph Sewedo Akoro (JSA consulting group) – Alberic Akiteretse (Why Me) - Rudy De Leeuw (ABVV/FGTB) - Jan Vercamst (Chairman ACLVB-CGSLB) - Jeroen Borghs (LHBT-umbrella organisation çavaria) - Erwin Carlier (Rainbowhouse, Brussel) - Chille Deman (Belgian Pride) - Marcia Poelman (Het Roze Huis, Antwerpen) - Dr. Thomas Hendriks (Postdoctoral Research Fellow Institute for Anthropological Research in Africa / Faculty of Social Sciences / KU Leuven) - Wim Peumans (IMMRC - Anthropology Faculty of Social Sciences) - Dirk Maes (chairman Rainbow Cops LGBT Police) - Yvan Brys (Mikpunt) - Luc Van Belle (BHS40+) - Bruno Olislaeger (BGS) - G. Thomas Hoemig (English-speaking Gay Group) - Peter Mertens (chairman PVDA-PTB) - Björn Pius (Outrage!) Jan Beddeleem (WISH2.0)”

Deze brief werd, zoals eerder gesteld, gepubliceerd op het internet. Dit betekent dat verzoeker met naam en toenaam vermeld staat als activist die zich inzet voor de rechten van homoseksuelen, wat strafbaar is in Nigeria. Ook al werd verzoeker niet erkend als politiek vluchteling, dan nog kan niet worden ontkend dat verzoeker via het internet wereldwijd gekend staat als verdediger van de rechten van homoseksuelen waardoor hij grote problemen kan krijgen in het thuisland en daaruit vloeit het risico op schending van artikel 3 EVRM.

-Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Het gaat om een verplichting die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie – en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

Echter staat in de bestreden beslissing hierover helemaal niets te lezen. Er werd geen rekening gehouden met de situatie dat verzoeker wereldwijd bekend staat als verdediger van de rechten van homoseksuelen wat strafbaar is in Nigeria.

Het beginsel van non-refoulement werd niet eerbiedigd en er werd niet over gemotiveerd. De motiveringsplicht is geschonden. De bestreden beslissing schendt bovendien artikel 74/13 VW.”

2.2. De Raad wijst erop dat verzoekende partij zich niet op dienstige wijze kan beroepen op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moet de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het

hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Deze bepaling heeft enkel betrekking op een beslissing tot verwijdering. Een beslissing tot verwijdering wordt in artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet gedefinieerd als “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”. De thans bestreden beslissing betreft evenwel een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Een inreisverbod wordt in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet gedefinieerd als “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering*”. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft geen betrekking op een inreisverbod. De schending van deze bepaling kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd tegen de thans bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Het middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dat (onder meer) het volgende bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat (de gemachtigde van) de minister, c.q. de staatssecretaris, verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “*indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*” of “*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*”. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”. Te dezen wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan aangezien zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft en er dus een risico op onderduiken bestaat en omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere haar betekende verwijderingsmaatregelen. Inzake de duur van het inreisverbod oordeelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat een inreisverbod van twee jaar, gelet op het gegeven dat de verzoekende partij “*niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven (...) en op de hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven*” en gelet op “*het belang van de immigratiecontrole*”, proportioneel is. De gemachtigde wijst er tevens op dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Uit het voorgaande blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de verzoekende partij een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd en dat deze motivering meer inhoudt dan louter de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan of niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, zodat de verzoekende partij niet dienstig het tegendeel kan voorhouden.

Verzoekende partij kan voorts evenmin voorhouden als zou de gemachtigde geen rekening hebben gehouden met haar persoonlijke situatie. Zoals blijkt wordt duidelijk in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekende partij naar aanleiding van haar aanhouding verklaarde dat zij uit Nigeria gevlucht is omdat zij holebi's steunde. De gemachtigde heeft met deze argumentatie rekening gehouden nu hij vaststelde dat verzoekende partij tweemaal asiel aanvraag die telkenmale door de bevoegde instanties werd afgewezen en dat er geen aanwijzingen zijn die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate gewijzigd zou zijn dat verzoekende partij bij haar verwijdering alsnog een risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij maakt met haar betoog dat niet zomaar kan verwezen worden naar de afgewezen asielaanvragen, niet aannemelijk waarom de gemachtigde, wanneer verzoekende partij opnieuw dezelfde elementen aanhaalt als degene die al beoordeeld werden door de asielinstanties, hiernaar niet zou mogen verwijzen om te oordelen dat verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt. De Raad wijst er dienaangaande op dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd door de asielinstanties getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Waar verzoekende partij verwijst naar een open brief van 3 april 2013 die op het internet werd gepost zodat zij met naam en toenaam vermeld staat als activist die zich inzet voor de rechten van homoseksuelen, hetgeen strafbaar is in Nigeria, wijst de Raad er vooreerst op dat de Raad op 14 februari 2014 bij arrest nr. 118 906 reeds vaststelde dat er geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar seksuele geaardheid en bijgevolg evenmin geloof gehecht kan worden aan de door haar voorgelegde stukken (krantenartikels waarin haar naam wordt genoemd) ondermeer omdat voorgelegde stukken, om enige bewijswaarde te hebben, ondersteund moeten worden door geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag, waarbij verzoekende partij het thans ingeroepen stuk tevens had voorgelegd aan de asielinstanties, oordeelde de Raad op 15 september 2015 bij arrest nr. 152 548 voorts als volgt:

“Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een brief van zijn advocate N. Dirickx, een brief van wish 2.0. vzw gericht aan toenmalig eerste minister Elio Di Rupo, een uitnodiging voor de WorldOutgames III, een bevestiging van zijn aanwezigheid op de WorldOutgames III, verklaringen van A.A.T., N.I.S. en J.B., een internetartikel en foto’s in verband met een betoging op 7 maart 2014 tegen de anti-homowet in Nigeria, een facebookbericht en een reisadvies met betrekking tot Nigeria.

(...)

*4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juli 2015, voert verzoekende partij aan dat de appreciatie in de bestreden beslissing niet correct is. Zij licht toe dat uit de stukken duidelijk blijkt dat zij biseksueel is en dat haar verklaringen hieromtrent waarachtig zijn. **Verzoekende partij wijst er op dat de gezamenlijk brief aan Elio Di Rupo niet zomaar van tafel kan geveegd worden nu de verslagen daarover terug te vinden zijn op het internet.** (eigen markering)*

Verzoekende partij vervolgt dat zij in ieder geval aanzien wordt als homo aangezien zij mede de brief aan Elio Di Rupo heeft ondertekend. Verzoekende partij wijst naar het stuk zes dat zij aan de huidige asielaanvraag heeft toegevoegd en stelt dat daaruit blijkt dat zij bij verschillende verenigingen die de rechten van LGBT verdedigen gekend is. Verzoekende partij wijst er op dat zij verschillende foto’s, brieven en verklaringen heeft toegevoegd ter ondersteuning. Zij besluit dat de “the bigger picture” moet gezien worden en dat zij haar homoseksualiteit wel degelijk heeft aangetoond.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar seksuele geaardheid en het opsommen van de door haar neergelegde documenten, zonder evenwel enig concreet verweer te voeren tegen de door de commissaris-generaal gedane bevindingen omtrent deze documenten.

Zo werd in de bestreden beslissing het volgende vastgesteld:

“Uw advocate herhaalt in haar brief dat u homoseksueel bent en in Nigeria vervolgd werd omwille van uw activiteiten voor The Right Defense group. Tijdens uw gehoor voor het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag kon u echter noch uw homoseksuele geaardheid, noch de beweerde vervolgingsfeiten aantonen. Deze vaststelling door het CGVS werd zoals reeds vermeld bevestigd tijdens de beroepsprocedure voor de RvV. Hieraan kan worden toegevoegd dat het opmerkelijk is dat in de brief van uw advocate vier data staan waarop de politie naar uw huis gekomen zou zijn, hoewel u tijdens uw gehoor voor het CGVS niet in staat was deze data te noemen, of zelfs maar bij benadering te schatten. U legde tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop ze voor het eerst naar uw huis gekomen zouden zijn, u verklaarde aanvankelijk dat het reeds in april 2013 was (zie gehoorverslag CGVS d.d. 19/9/13 p.13), om even later tijdens het gehoor te verklaren dat het op 27 juni 2013 was (zie gehoorverslag CGVS d.d. 19/9/13 p.15). De data die nu door uw advocate genoemd worden in haar brief (21 mei 2013, 23 mei 2013, 26 juni 2013 en 27 juni 2013), komen met geen van beide beweringen overeen. Bovendien liggen deze data dichtbij de data waarop u in Nigeria gemanifesteerd zou hebben (zie administratief dossier) en die u wel kon noemen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS d.d.

19/9/13 p. 9). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom u de data waarop de politie naar u thuis zou gekomen zijn tijdens het gehoor niet kon situeren. Zeker aangezien u op dat moment nog niet zo erg lang weg was uit Nigeria, zou men verwachten dat u zich nog wel zou herinneren dat de politie na de eerste twee manifestaties en na de derde manifestatie telkens twee keer langskwam. Nog minder kan ingezien worden waarom deze data nu plots toch gekend blijken te zijn. Deze beweerde vervolgingsfeiten blijven aldus ongeloofwaardig.

Met betrekking tot de uitnodiging op naam van I.(...) O.(...) voor de WorldOutgames III in Antwerpen, kan opgemerkt worden dat deze uitnodiging niet op uw naam staat. Hoewel u verklaarde onder een valse naam gereisd te hebben, kan onmogelijk worden nagegaan of u inderdaad de persoon bent die in de uitnodiging wordt bedoeld. Met betrekking tot de getuigenis van J.(...) B.(...) in verband met uw aanwezigheid op de WorldOutgames vanaf 3 augustus 2013 kan worden opgemerkt dat uw aanwezigheid daar op zich geen bewijs is voor uw geaardheid of activiteiten in Nigeria.

Getuigenissen kunnen sowieso niet als bewijs dienen, daar ze een gesolliciteerd karakter kunnen hebben. In zijn getuigenis stelt J.(...) B.(...) dat u meteen bij aankomst zich informeerde over hoe u internationale bescherming kon verkrijgen en dat u meteen bij aankomst uw vrees voor vervolging kenbaar maakte. (Zie brief van J.(...) B.(...) in administratief dossier.) Dit is echter in tegenspraak met de vaststelling dat u pas op 30 augustus 2013, bijna drie weken na het einde van de WorldOutgames, asiel aanvraag. Indien u werkelijk bij een mensenrechtencommissaris verbleef tijdens uw bezoek aan de WorldOutgames, mag men veronderstellen dat u gemakkelijk informatie kon verkrijgen over de asielprocedure. Men kan dan ook niet inzien waarom u pas op 30 augustus 2013 asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties, indien u werkelijk een nood aan internationale bescherming had wegens gevreesde vervolging in uw land van herkomst. Verder kan men zich afvragen waarom u deze uitnodiging en getuigenis pas voorlegt na de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van uw eerste asielaanvraag, en niet tijdens de beroepsprocedure zelf. De WorldOutgames vonden immers plaats van 31 juli 2013 tot 12 augustus 2013 en de zitting voor de RVV vond pas plaats op 6 februari 2014. Men dient dan ook vast te stellen dat u ruim de mogelijkheid had om zowel uitnodiging als getuigenis tegen deze datum te presenteren.

A.(...) A.(...) T.(...) bevestigt in zijn getuigenis dat u biseksueel bent, dat u gewerkt hebt voor 'Our Right Defense', een groep die opkomt voor mensenrechten en specifiek rechten van LGBT's in Nigeria en dat u omwille hiervan vervolgd werd. (Zie brief A.(...) A.(...) T.(...) in administratief dossier.) Een loutere herhaling van de reeds als ongeloofwaardig aangetoonde vervolgingsfeiten kan uw asielrelaas echter niet in een ander daglicht stellen. Zoals reeds vermeld kunnen getuigenissen gesolliciteerd zijn en kan er geen bewijswaarde aan toegekend worden. Hetzelfde kan gezegd worden van de brief van N.(...) I.(...) S.(...), waarin bovendien gesteld wordt dat u op 1 augustus 2013 naar Antwerpen kwam om aan de WorldOutgames deel te nemen, terwijl u zelf verklaarde dat u pas op 2 augustus 2013 in Nigeria vertrok (zie gehoorverslag CGVS d.d. 19/9/13 p.7). Ook berichten op facebook kunnen gesolliciteerd zijn en de ongedateerde tag door T.(...) W.(...) die u voorlegt heeft dus eveneens geen bewijswaarde.

De foto's waarop u te zien bent met een regenboogparaplu en samen met enkele mensen naast een Tshirt met opschrift 'Africa your silence is LOUD! Speak out against Patriarchy, Homophobia and Transphobia' staat, vormen geen bewijs voor uw geaardheid of oprecht activisme. De vaststelling dat één van deze foto's op internet werd gepubliceerd vormt evenmin een bewijs hiervoor. U brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat deze foto's u problemen zouden opleveren bij een terugkeer naar Nigeria.

Het reisadvies dat u voorlegt is bedoeld om Belgen die naar het buitenland willen reizen te adviseren en is weinig relevant in het kader van een asielaanvraag. Het toont niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zou kennen in uw land. De passage over het onwettig zijn van homoseksualiteit die werd aangekruist, weerlegt niet de argumentatie met betrekking tot een gebrek aan geloofwaardigheid van uw homoseksualiteit en vervolging in Nigeria die werd uiteengezet in de weigeringsbeslissing van uw eerste asielaanvraag en die werd bevestigd door de RVV. **Dat u uw naam mee plaatste onder een brief van vzw Wish 2.0, gericht aan de eerste minister, vormt nog geen bewijs dat deze brief werkelijk verstuurd werd, noch bewijst het uw geaardheid of oprecht activisme. U brengt – opnieuw – geen elementen aan waaruit blijkt dat deze brief u problemen zouden opleveren bij een terugkeer naar Nigeria.**

In de mate verzoekende partij stelt dat de brief aan Elio Di Rupo op het internet gepubliceerd werd, dat zij aanzien wordt als homo en door verschillende verenigingen gekend is, merkt de Raad nog op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat de door verzoekende partij neergelegde documenten niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.(eigen markering).

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg

brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Nu de brief waaraan de verzoekende partij refereert alsook het feit dat deze op internet zou gepubliceerd zijn, reeds aan de beoordeling van de bevoegde asielinstantie en nadien de Raad werden onderworpen, en verzoekende partij aldus niet aantoont dat de beoordeling van de gemachtigde waar hij in de bestreden beslissing verwijst naar de afgewezen asielaanvragen en het feit dat er geen aanwijzingen zijn die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate gewijzigd zou zijn dat verzoekende partij bij haar verwijdering alsnog een risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, kennelijk onredelijk of foutief is, toont zij niet aan dat er met haar persoonlijke situatie geen rekening werd gehouden bij het treffen van de bestreden beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht in combinatie met artikel 74/11 van de vreemdelingenwet ligt niet voor.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER